

BRIDGERTON

Vastustamaton kiusaus

Nyt myös Netflix-sarjana

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Vastustamaton kiusaus

SUOMENTANUT
LAURA LIIMATAINEN

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *When He Was Wicked* ilmestyi Yhdysvalloissa 2004.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2004

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Laura Liimatainen ja Tammi 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4110-4

*B.B:lle,
joka piti minulle seuraa,
kun kirjoitin tätä kirjaa.
Parhaat asiat tapahtuvat niille, jotka malttavat odottaa!*

*Ja Paulille,
vaikka hän halusikin antaa kirjalle nimeksi
Rakkautta malarian aikaan.*

Kiitokset

*Kirjailija haluaa kiittää lääketieteen tohtori Paul Pottingeria
tartuntatautiin erityisosaamisesta ja lääketieteen tohtori
Philip Yarnellia neurologian erityisosaamisesta.*

ENSIMMÄINEN OSA

MAALISKUU 1820
LONTOO, ENGLANTI

1. luku

Ei täällä ole ratkiriemukasta, mutta ei niin kamalaakaan. Onhan täällä sentään naisia, eli lystini on taattu.

MICHAEL STIRLING SERKULLEEN KILMARTININ
JAARLILLE JOHNILLE KIRJEESSÄ, JOKA LÄHETETTIIN
52. JALKAVÄKIRYKMENTISTÄ NAPOLEONIN SOTIEN AIKANA

Jokaisen elämässä on käännekohta, hetki, joka on niin mullistava, tarkka ja selkeä, että tuntuu kuin ei saisi henkeä. Hetki, jolloin tietää vailla epäilyksen siementä, ettei mikään enää koskaan palaa ennalleen.

Michael Stirlingille tuo hetki oli silloin, kun hän näki ensimmäistä kertaa Francesca Bridgertonin.

Michael oli koko elämänsä juossut naisten perässä tai hymyillyt salaperäisesti heidän juostessaan hänen perässään, jäänyt tieteen tahtoen nalkkiin ja kääntänyt sitten tilanteen pääläelleen kunnes oli selvinnyt voittajana. Hän oli hyväillyt, suudellut ja rakastellut naisia, mutta hänen sydämensä ei ollut koskaan ollut mukana. Sitten hän katsahti kerran Francesca Bridgertoniin ja rakastui silmänräpäyksessä ja niin perinpohjaisesti, ettei ollut pysyä pystyssä.

Michaelin epäonneksi Francescan sukunimi olisi Bridgerton enää 36 tuntia, sillä he tutustuivat illallisilla, joilla juhlistettiin Francescan tulevaa avioliittoa Michaelin serkun kanssa.

Että elämällä osaakin olla kiero huumorintaju, Michael mietti ollessaan hyvällä tuulella.

Huonommalla tuulella hän käytti sangen erilaista laatusanaa.

Ja rakastuttuaan serkkunsa vaimoon hän oli harvoin hyvällä tuulella.

Michael osasi kätkeä tunteensa hyvin, sillä huonoa tuulta ei sopinut näyttää. Joku raivostuttavan tarkkanäköinen sielu saattaisi jopa huomata tunteiden todellisen laidan ja tiedustella hänen hyvinvointiaan, luoja paratkoon. Michael Stirling luotti koeteltuun kykyynsä peittää tunteensa ja huiputtaa, olihan hän vietellyt enemmän neitoja kuin kukaan viitsi laskea ja vielä joutumatta koskaan kaksintaisteluun. Siitä huolimatta karu totuus oli, ettei hän ollut koskaan aiemmin ollut rakastunut, ja jos mies joskus menettää kykynsä pitää pystyssä kulis-seja kysymystulvan edessä, niin rakastuessaan.

Niinpä Michael nauroi ja oli iloluontoinen. Hän jatkoi naisten viettelemistä ja yritti olla huomaamatta sitä, kuinka sulki silmänsä maatessaan heidän kanssaan. Hän lopetti kirkossa käymisen tykkänään, sillä hänen sieluaan ei rukouksilla pelastettaisi. Kilmartinin seurakunnan kirkko oli sitä paitsi rakennettu vuonna 1432, eivätkä rapistuneet kivet kestäisi enää yhtäkään salamaniskua. Sillä jos Herra haluaisi iskeä maahan syntisen, ei hän löytäisi Michael Stirlingiä parempaa.

Michael Stirling, syntinen.

Hän näki mielessään käyntikortin. Hän olisi jopa painattanut itselleen sellaisen – hänellä oli juuri niin musta huumorintaju – ellei olisi epäillyt sen vievän hänen äidiltään hengen saman tien.

Hän saattoi olla elostelija, mutta ei hän silti halunnut kiduttaa naista, joka oli saattanut hänet tähän maailmaan.

Oli hassua, ettei Michael ollut koskaan pitänyt muita naisia syntinä, eikä pitänyt vielääkään. He olivat tietysti kaikki olleet antautuvaisia. Vastahankaista naista ei voi vietellä, ei aina-kaan jos ymmärtää viettelyn sanan syvimmissä muodossa eikä

sekoita sitä raiskaukseen. Naisen oli todella haluttava tulla vietteltyksi, ja jos niin ei ollut, jos Michael havaitsi tilanteen olevan lainkaan epämurkava, hän kääntyi ja lähti tiehensä. Hänen intohimonsa ei koskaan ollut niin holtitonta, etteikö hän pystyisi poistumaan paikalta nopeasti ja päättäväisesti.

Lisäksi hän ei ollut koskaan vietellyt neitsyttä eikä mennyt vuoteeseen aviossa olevan naisen kanssa. Tai olkoon menneeksi, itselleen pitää olla rehellinen vaikka elääkin valheessa: hän oli mennyt vuoteeseen rouvashenkilöiden kanssa, itse asiassa useiden, mutta kuitenkin vain sellaisten, joiden aviomiehet olivat hulttioita, ja niissäkin tapauksissa vain, jos nainen oli jo saattanut maailmaan kaksi poikalasta perijöiksi, tai kolme, jos yksi vaikutti sairaalloiselta.

Olihan miehellä oltava sääntönsä.

Mutta tämä... Tämä oli täysin sopimatonta eikä millään tasolla hyväksyttävää. Tämä oli viimeinen harha-askel (ja niitä oli ollut monta), joka mustaisi hänen sielunsa lopullisesti, tai ainakin muuttaisi sen tumman hiilenharmaaksi, jos hänellä siis olisi voimaa vastustaa mielihalujaan. Sillä tämä... tämä...

Hän himoitsi serkkunsa vaimoa.

Hän himoitsi Johnin vaimoa.

Johnin.

Johnin, joka oli hänelle veli enemmän kuin yksikään hänen veljistään olisi voinut olla, hitto soikoon. Johnin, jonka perhe oli ottanut hänet suojatikseen isän kuoltua. Johnin, jonka isä oli kasvattanut hänet ja opettanut olemaan mies. Johnin, jonka kanssa...

Turkanen sentään. Oliko hänen todella tehtävä tämä itselleen? Hän voisi viettää viikon verran keksien syitä, miksi päätyisi suorinta tietä helvettiin rakastuttuaan Johnin vaimoon, mutta kukaan ei koskaan onnistuisi muuttamaan yhtä yksinkertaista tosiasiaa.

Michael ei koskaan saisi naista, josta haaveili.

Michael ei koskaan saisi Francesca Bridgerton Stirlingiä.

Mutta hän saisi toisen lasillisen, Michael ajatteli tuhahtaen, lysähti sohvalle ja nosti toisen nilkan polvelle katsellessaan Francesca ja Johnia heidän salonkinsa toisella laidalla.

”Taidanpa ottaakin”, Michael ilmoitti ja kulautti juoman kurkkuunsa.

”Mitä sanoit, Michael?” aina niin pirun tarkkakorvainen John kysyi.

Michael loihti kasvoilleen erinomaisen väärennöksen hymystä ja kohotti lasinsa ilmaan. ”Kunhan janottaa”, hän sanoi ja piti yllä mielikuvaa mielihyvää jahtaavasta nautiske-
lijasta.

He olivat Lontoon Kilmartin Housessa eivätkä Skotlannin Kilmartinissa (joka ei tarvinnut peräänsä erilaisia määreitä), jossa he olivat pojanviikareina kasvanee, tai Edinburghissa sijaitsevassa toisessa Kilmartin Housessa. Michael mietti usein, kuinka tylsämielisiä hänen esi-isänsä olivat olleet, sillä heillä oli myös Kilmartin Cottage (joka ei nimestään huolimatta ollut mikään mökki, vaan 22 huoneen talo), Kilmartin Abbey ja tietysti Kilmartin Hall. Hän ei voinut ymmärtää, miksei kukaan ollut käyttänyt heidän sukunimeään ristiessään asuinpaikkaansa: hänestä Stirling House kuulosti oikein kunnialliselta. Kenties kunnianhimoiset ja mielikuvituksettomat menneisyyden Stirlingit olivat olleet niin kirokun ihastuneita uuteen jaarlin arvoonsa, etteivät voineet antaa omaa nimeään millekään.

Michael puuskahti viskilasiinsa. Oli suoranainen ihme, ettei hän juonut Kilmartinin teetä ja istunut kilmartinilaistuolissa. Itse asiassa niin todennäköisesti olisi, jos hänen isoäitinsä olisi onnistunut pyrkimyksissään tekemättä suvusta kauppiaita. Vanha riivinrauta oli ollut niin kopea, että hänen olisi luullut syntyneen Stirlingiksi eikä vain naiseen sukuun. Isoäidin mielestä Kilmartinin kreivitär (eli hän itse) oli yhtä merkittävä kuin kuka tahansa arvoasteikossa ylempänä oleva henkilö, ja hän oli useammin kuin kerran tuhahdellut tyytymättömänä, kun

hänet oli ohjattu ruokasaliin jonkun nousukasmarkiisittaren tai -herttuattaren jälkeen.

Kilmartinin kreivittären yläpuolella oli vain kuningatar, Michael ajatteli kiihkottomasti. Kenties isoäiti oli polvistunut kuningattaren eteen, mutta Michael ei voinut kuvitella isoäidin ilmaisevan kunnioitusta yhtäkään muuta naista kohtaan.

Isoäiti olisi hyväksynyt Francesca Bridgertonin. Hän olisi varmasti nyripistänyt nokkaansa kuullessaan, että Francescan isä oli ollut pelkkä varakreivi, mutta Bridgertonit olivat vanha ja erittäin pidetty perhe, jolla oli tarvittaessa myös vaikutusvaltaa. Lisäksi Francesca oli suoraselkäinen ja tavoiltaan omanarvontuntoinen, ja hänen huumorintajunsa oli viekas ja nokkela. Jos Francesca olisi ollut viitisenkymmentä vuotta vanhempi eikä puoliksikaan niin viehättävä, hänestä olisi tullut erinomainen seuraneiti isoäiti Stirlingille.

Mutta nyt Francesca oli Kilmartinin kreivitär ja naimisissa Michaelin serkun Johnin kanssa. Michael oli vuoden Johnia vanhempi, mutta hän oli aina kohdellut tätä isoveljenään Stirlingien taloudessa. John oli kuitenkin perillinen. Heidän isänsä olivat olleet kaksosia, mutta Johnin isä oli saapunut maailmaan seitsemän minuuttia ennen Michaelin isää.

Michael Stirlingin elämän ratkaisevimmat seitsemän minuuttia, eikä hän ollut itse edes ollut paikalla.

”Mitä tekisimme toisena häöpäivänämme?” Francesca kysyi, käveli huoneen halki ja asettui fortepianon ääreen.

”Mitä ikinä tahdot”, John vastasi.

Francesca kääntyi Michaelin puoleen silmät häkellyttävän sinisinä jopa kynttilänvalossa. Tai kenties se johtui vain siitä, että Michael tunsi niiden sinen läpikotaisin. Hänen unensakin olivat muuttuneet sinisävyisiksi. Värin nimeksi pitäisi antaa Francescan sininen.

”Michael?” Francesca sanoi. Äänensävy kertoi, että hän oli tavoitellut Michaelin huomiota jo aiemmin.

”Suo anteeksi”, Michael vastasi ja tarjosi Francescalle puolittaisen hymyn, jonka hän usein loihti kasvoilleen. Hymy takasi sen, ettei häntä ei otettu tosissaan, mikä oli tietysti tarkoituskin. ”En kuunnellut.”

”Onko sinulla ehdotuksia?” Francesca kysyi.

”Minkä suhteen?”

”Meidän häöpäivämme.”

Francesca ei olisi voinut lävistää Michaelin sydäntä enää kipeämmin edes nuolella, mutta Michael oli mestari teeskentelemään ja kohautti vain olkiaan. ”Ei se ole minun häöpäiväni”, hän muistutti Francesca.

”Tiedän”, Francesca vastasi. Michael ei katsonut naista, mutta tämä kuulosti siltä, että pyöritteli silmiään vastatessaan.

Mutta ei Francesca tehnyt niin, Michael oli siitä varma. Hän oli oppinut tuntemaan Francescan piinallisen hyvin kuluneiden kahden vuoden aikana ja tiesi, ettei tämä pyöritellyt silmiään. Kun Francesca oli sarkastinen, ivallinen tai viekas, se kuului äänestä ja näkyi suupielistä. Silmienpyörittelylle ei ollut tarvetta. Francesca vain tuijotti suoraan silmiin, huulet aivan kevyesti kaartuen ja...

Michael nielaisi pakonomaisesti ja peitti sen sitten siemaimella lasistaan. Ei todellakaan ollut hänelle eduksi, että hän oli kuluttanut loputtomasti aikaa analysoiden serkkunsa vaimon huulten kaartaa.

”Tiedän erinomaisen hyvin kenen kanssa olen aviossa”, Francesca jatkoi. Hänen sormenpänsä kulkivat huolettomasti koskettimilla synnyttämättä lainkaan ääntä.

”Takuuvarmasti”, Michael mutisi.

”Anteeksi?”

”Jatka vain”, Michael vastasi.

Francescan suu mutristui kärttyisästi. Michael oli nähnyt tuon ilmeen sängen usein, tavallisesti hänen ollessaan tekemisissä veljiensä kanssa. ”Pyysin sinulta neuvoa, koska olet niin usein eloisa”, Francesca sanoi.

”Koska olen usein niin eloisa?” Michael toisti. Hän tiesi, että hänet nähtiin sellaisena – olihan hänen lempinimensäkin eloisa elostelija – mutta oli kamalaa kuulla luonnehdinta Francescan suusta. Se sai Michaelin tuntemaan itsensä huikentelevaksi tyhjäpääksi.

Ja sitten hän tunsi olonsa vieläkin kurjemmaksi, sillä kuvaus taisi osua naulan kantaan.

”Oletko eri mieltä?” Francesca kysyi.

”En tietenkään”, Michael mutisi. ”En vain ole tottunut jakamaan hääpäiviä koskevia neuvoja, sillä lienee selvää, etteivät lahjani ole avioelämän piirissä.”

”Eihän se ole lainkaan selvää”, Francesca vastasi.

”Nyt olet pulassa”, John sanoi naurahtaen ja asettui takaisin tuoliinsa kädessään aamun sanomalehti.

”Et ole koskaan kokeillut avioliittoa”, Francesca teroitti. ”Miten voisit tietää olisitko oiva aviomies?”

Michael onnistui virnistämään. ”Se lienee selvää kuin pläkki kaikille, jotka tuntevat minut. Mihin sitä paitsi tarvitsisin avioliittoa? Minulla ei ole arvonimeä, ei kiinteistöjä –”

”Onhan sinulla talo”, John keskeytti tehden selväksi, että kuunteli keskustelua edelleen lehtensä takaa.

”Vain pieni talo, jonka jätän mielelläni teidän lapsillenne, sillä olen joka tapauksessa saanut kaiken Johnilta”, Michael korjasi.

Francesca katsoi miestänsä, ja Michael tiesi tarkalleen, mitä naisen päässä liikkui: Francesca ajatteli Johnin antaneen Michaelille talon, koska halusi serkkunsa saavan elämälleen merkityksen. Michael oli haahuillut päämäärättömästi ympäriinsä lähdettyään armeijan leivistä monta vuotta aiemmin. Vaikka John ei ollut ikinä sanonut mitään, Michael tiesi hänen tuntevan syyllisyyttä siitä, ettei ollut taistellut Englannin puolesta mantereella, vaan jäänyt kotiin, kun Michael oli yksin astellut surman suuhun.

Mutta John oli tuleva jaarli. Hänen velvollisuutensa oli

mennä naimisiin ja lisääntyä. Kukaan ei ollut odottanut hänen lähtevän sotimaan.

Michael oli usein miettinyt, oliko kahdeksan hehtaarin tontilla sijaitsevan sangen viehättävän ja mukavan talon tarkoitus olla Johnin katumusharjoitus. Michael epäili Francescan ajattelevan samoin.

Mutta Francesca ei koskaan kysyisi asiasta. Hän ymmärsi miehiä poikkeuksellisen selkeästi, varmaankin kasvettuaan veljesparven ympäröimänä. Hän tiesi tarkalleen, mitä mieheltä ei kannattanut kysyä.

Se sai Michaelin aina levottomaksi. Hän uskoi kätkevänsä tunteensa hyvin, mutta entä jos Francesca tiesi? Francesca ei tietenkään koskaan puhuisi asiasta eikä edes viittaisi siihen. Michael epäili, että he olivat, ironista kyllä, sillä tapaa samantaisia: jos Francesca otaksuisi Michaelin olevan rakastunut itseensä, hän ei missään tapauksessa muuttaisi käyttäytymistään millään tavalla.

”Teidän pitäisi mennä Kilmartiniin”, Michael sanoi yhtäkkiä.

”Skotlantiinko?” Francesca kysyi ja painoi pehmeästi forte-pianosta alennetun b:n. ”Vaikka seurapiirikausi alkaa pian?”

Michael nousi ylös, sillä hän halusi äkkiä paeta paikalta. Hänen ei olisi pitänyt tulla vierailulle. ”Miksi ei?” hän kysyi huolettomalla äänensävyllä. ”Sinä viihdyt Kilmartinissa, samoin kuin John. Matka ei ole liian pitkä, jos vaunuissa on kunnan jousitus.”

”Lähdetkö mukaan?” John kysyi.

”Enpä taida”, Michael sanoi terävästi. Aivan kuin hän haluaisi mukaan juhlimaan heidän hääpäiväänsä. Se vain muistuttaisi siitä, mitä hän itse ei koskaan saisi. Se taas muistuttaisi syyllisyydestä, tai ainakin voimistaisi sitä. Muistutuksia ei tarvittu; hän eli syyllisyyden taakan kanssa joka päivä.

Älä himoitse serkkusi vaimoa.

Mooses oli tainnut unohtaa kirjata kyseisen käskyn.

”Minulla on paljon puuhaa täällä”, Michael sanoi.

”Onko?” Francesca kysyi. Kiinnostus syttyi hänen katseeseensa. ”Minkälaista puuhaa?”

”Tiedäthän sinä”, Michael sanoi kuivakasti, ”kaikenlaista, joka valmistaa minua päämäärätöntä ja pettymyksiä täyteistä elämää varten.”

Francesca nousi jalkeille.

Laupias taivas, Francesca nousi jalkeille ja lähestyi Michaelia. Pahinta oli, kun Francesca kosketti häntä.

Francesca lasi kätensä Michaelin olkavarrelle, ja tämä hilti sävähdyksen parhaansa mukaan.

”Toivoisin, ettet puhuisi noin”, Francesca sanoi.

Michael katsoi naisen olan ohi Johniin, joka oli kohottanut sanomalehtensä riittävän korkealle teeskennelläkseen, ettei kuunnellut.

”Tuleeko minusta siis seuraava hankkeesi?” Michael kysyi hieman tylästi.

Francesca otti askeleen taaksepäin. ”Me välitämme sinusta.”

Me. Ei minä eikä John. Me. Hienovarainen muistutus siitä, että he olivat yksikkö. John ja Francesca. Lordi ja lady Kilmartin. Ei Francesca ollut tarkoittanut sitä niin, mutta niin Michael sen kaikesta huolimatta kuuli.

”Ja minä välitän teistä”, Michael sanoi ja odotti heinäsirkkaparven tai muun vitsauksen pölähtävän huoneeseen.

”Tiedän”, Francesca sanoi eikä selvästikään huomannut Michaelin ahdistusta. ”En saattaisi toivoa parempaa serkkua. Mutta haluan sinun olevan onnellinen.”

Michael vilkaisi Johnia ja aneli katseellaan apua.

John lakkasi teeskentelemästä ja lasi lehden. ”Francesca-kulta, Michael on aikuinen mies. Hän löytää itse onnensa sieltä, mistä parhaaksi näkee, ja silloin, kun parhaaksi näkee.”

Francescan suu mutristui, ja Michael näki hänen ärtymyksensä. Francesca ei pitänyt siitä, että hänen tielleen asetettiin poikkiteloin, eikä varsinkaan siitä, että hänen oli myönnettävä,

etteivät maailma ja ihmiset aina toimineet hänen mielensä mukaisesti.

”Voisin esitellä sinut siskolleni”, Francesca sanoi.

Tuhat tulimmaista. ”Olen tavannut siskosi”, Michael sanoi äkkiä. ”Heidät kaikki, jopa hänet, joka opettelee vasta kävelemään.”

”Kyllä hän osaa...” Francesca keskeytti itsensä ja puri ham-paitaan yhteen. ”Myönnän, että Hyacinth ei ole sopiva, mutta Eloise on –”

”En aio mennä naimisiin Eloisen kanssa”, Michael sanoi kärkevästi.

”En puhunut mitään avioliitosta”, Francesca sanoi. ”Kunhan tanssitte kerran tai pari.”

”Olen tanssinut hänen kanssaan”, Michael muistutti. ”Ja muuta en aio tehdä.”

”Mutta –”

”Francesca”, John sanoi. Hänen äänensä oli lempeä, mutta viesti tuli selväksi. *Lopeta.*

Michael olisi voinut suudella Johnia kiitoksena keskeytyksestä. John tietenkin kuvitteli vain pelastavansa serkkunsa naisten tarpeettomalta nalkutukselta eikä koskaan saisi tietää totuutta. Todellisuudessa Michael nimittäin pohti, kuinka syylliseksi hän tuntisi olonsa, jos olisi samaan aikaan rakastunut serkkunsa vaimoon ja vaimonsa siskoon.

Taivaan vallat, avioliitto Eloise Bridgertonin kanssa. Yrittikö Francesca päästää hänet päiviltä?

”Menisimmekö kaikki kävelyille?” Francesca sanoi yhtäkkiä.

Michael vilkaisi ulos ikkunasta. Päivänvalon viimeisetkin rippeet olivat kadonneet taivaalta. ”Eikö nyt ole liian myöhä?” hän kysyi.

”Ei, jos minulla on seuralaisena kaksi rotevaa miestä”, Francesca sanoi. ”Lisäksi Mayfairin kadut on valaistu hyvin. Olemme aivan turvassa.” Hän kääntyi aviomiehensä puoleen. ”Mitä sanot, kultaseni?”

”Minulla on tapaaminen tänä ehtoon”, John sanoi ja vilkaisi taskukelloaan. ”Mutta mene sinä Michaelin kanssa.”

Taas uusi todiste siitä, ettei Johnilla ollut harmainta aavistustakaan Michaelin tunteista.

”Teillä kahdella on aina niin hauskaa keskenänne”, John lisäsi.

Francesca kääntyi Michaelin puoleen ja hymyili, luikerteli entistäkin syvemmälle tämän sydämeen. ”Lähdetkö?” Francesca kysyi. ”Kaipaan epätoivoisesti raitista ilmaa, kun sade kerran lakkasi. Minulla on ollut kummallinen olo koko päivän.”

”Tietenkin”, Michael vastasi, sillä kaikki tiesivät, ettei hänellä ollut sovittuja menoja. Hänen elämänsä oli pelkkää päämäärätöntä laineilla lipumista.

Eikä hän voinut vastustaa Francescaa. Hän tiesi, että olisi parempi pysyä kaukana naisesta eikä koskaan sallia itselleen hetkeä kahden tämän kanssa, mutta oliko hänen todella laitettava itsensä tällaisten koettelemusten läpi? Päivän päätteeksi hän makaisi yksin vuoteessaan lähes yhtä lailla syyllisyyden kuin himon kalvamana.

Mutta kun Francesca hymyili, Michael ei voinut kieltäytyä. Hän ei todellakaan ollut tarpeeksi vahva kieltäytyäkseen tunnista Francescan seurassa.

Sillä Michael ei koskaan saisi nauttia muusta kuin Francescan seurasta. Hän ei koskaan saisi suudelmaa, ei merkityksellistä katsetta tai kosketusta. Hän ei kuulisi lemменkuiskauksia, ei intohimon hengähdyksiä.

Hän saisi vain Francescan hymyn ja seuraa, ja surkea tomppeli kun oli, hänelle kelpasi sekin vähä.

”Pieni hetki”, Francesca sanoi pysähtyessään ovensuuhun. ”Haen vain takkini.”

”Ripeästi sitten”, John sanoi. ”Kello on jo yli seitsemän.”

”Michael kyllä suojelee minua”, Francesca sanoi ja hymyili huolettomasti. ”Mutta älä huoli, ei minulla mene kauaa.” Sitten hän hymyili ilkkurisesti aviomiehelleen. ”Olen aina nopea.”

Michael käänsi katseensa, kun serkku todellakin punastui. Taivaan isä sentään, hän ei todellakaan halunnut tietää, mitä Francesca oli tarkoittanut. Valitettavasti mahdollisia merkityksiä oli monia, ja kaikki niistä olivat herkullisen lihallisia. Todennäköisesti Michael luetteloi niitä päässään seuraavan tunnin verran ja kuvittelisi itsensä Francescan lihallisten ilojen kohteeksi.

Michael nykäisi solmiotaan. Kenties hän voisi vielä välttyä huviretkeltä Francescan kanssa. Kenties hän voisi mennä kotiin kylmään kylpyyn. Tai mikä parempaa, etsiä halukkaan naisen, jolla olisi pitkät kastanjanruskeat kutrit ja, jos oikein onni potkaisisi, siniset silmät.

”Olen pahoillani tuosta”, John sanoi, kun Francesca oli poistunut.

Michaelin silmät lennähtivät Johnin kasvoihin. Ei kai John ikimaailmassa ottaisi Francescan vihjailua puheeksi.

”Nalkutuksesta”, John lisäsi. ”Et ole ikämies. Ei sinun tarvitse vielä mennä naimisiin.”

”Sinä olet minua nuorempi”, Michael sanoi pääasiassa vain väittääkseen vastaan.

”Niin olen, mutta tapasin Francescan.” John kohautti avuttomasti olkapäitään kuin se riittäisi selitykseksi, kuten riittikin.

”Ei nalkutus haittaa”, Michael sanoi.

”Totta kai haittaa. Näen sen silmistäsi.”

Siinä oli ongelman ydin. John todella näki ahdistuksen Michaelin silmistä. Kukaan maailmassa ei tuntenut Michaelia paremmin kuin John. Jos jokin vaivasi häntä, John huomasi heti. Oli ihme, ettei John ollut tajunnut Michaelin tuskan syytä.

”Käsken Francescaa jättämään sinut rauhaan”, John sanoi. ”Vaikka tiedäthän, että hän nalkuttaa vain, koska olet hänelle rakas.”

Michael onnistui hymyilemään kireästi. Puhumaan hän ei kyennyt.

Nuori, vastanainut nainen ja tunteensa
kieltävä elostelija. Tragedia, joka
muuttaa kaiken. Ja intohimon liekki,
joka ei suostu sammumaan...

Kun Francesca Bridgerton kohtaa elämänsä miehen, hän menee naimisiin. Kun Michael Stirling kohtaa elämänsä naisen, hän tukahduttaa tunteensa – niiden kohde kun on Francesca, joka on juuri nainut hänen serkkunsa. Katastrofin sattuesssa Francescan ja Michaelin on kuitenkin tukeuduttava toisiinsa, eikä kumpikaan voi kieltää heidän välillään kytevää tulta. Mutta Francesca ei salli itsensä rakastaa toista eikä Michael voi viedä serkkunsa omaa. Parantaako uusi rakkaus särkyneen sydämen vai tuhoaako se kaiken?

Vastustamaton kiusaus on 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvan romanttisen Bridgerton-sarjan kuudes osa. Kirjoihin perustuva tv-sarja on Netflixin historian katsotuimpia.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4110-4